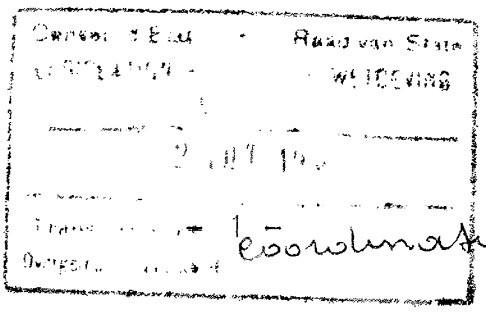

VVV. L.5250/2.

ROYAUME DE BELGIQUE

KONINKRIJK BELGIE

AVIS DU CONSEIL D'ETAT

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

Le CONSEIL D'ETAT, section de législation, deuxième chambre, saisi par le Ministre des Affaires étrangères, le 24 mai 1956, d'une demande d'avis sur un projet de loi "portant approbation de la convention internationale (n° 96) concernant les bureaux de placement payants, adoptée à Genève, le 1er juillet 1949, par la Conférence générale de l'organisation internationale du travail, au cours de sa trente-deuxième session", a donné le 11 juillet 1956 l'avis suivant :

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, tweede kamer, de 24e mei 1956 door de Minister van Buitenlandse Zaken verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van wet "houdende goedkeuring van het verdrag (nr 96) betreffende bureaus voor arbeidsbemiddeling, welke voor hun bemiddeling betaling vragen, aangenomen op 1 juli 1949, te Genève, door de Algemene Conferentie van de internationale arbeidsorganisatie, tijdens haar tweeendertigste zittijf", heeft de 11e juli 1956 het volgend advies gegeven :

L'exposé des motifs du projet fait d'une part ressortir que la convention pour laquelle l'assentiment des Chambres est postulé requiert un choix pour chaque Etat signataire et d'autre part invite les Chambres à opter au moment où elles donneront leur assentiment pour la partie II de la convention.

L'article unique du projet ne prévoit cependant pas cette option, de sorte qu'il en résulte une discordance entre l'exposé des motifs et le dispositif du projet. Pour éliminer celle-ci, il importerait de compléter l'article unique par un alinéa rédigé comme suit :

"Conformément à l'article 2, 1, de la convention, l'instrument de ratification indiquera que la Belgique accepte les dispositions de la partie II de cette convention prévoyant la suppression progressive des bureaux de placement payants à fin lucrative et la réglementation des autres bureaux de placement".

\+

\+ \+

L'article 5, 2, d, de la convention prévoit que tout bureau de placement payant à fin lucrative auquel une dérogation est accordée en vertu de cet article, à l'article 3, 1, "ne pourra soit placer, soit recruter des travailleurs à l'étranger que s'il y est autorisé par l'autorité compétente et dans les conditions fixées par la législation en vigueur".

.../...

L'article 6, c, de la convention contient une disposition analogue relativement aux bureaux de placement payants à fin non lucrative.

Il semble que ces deux textes doivent être interprétés comme signifiant que les bureaux de placement payants, qu'ils soient ou non à fin lucrative, ne pourront placer et recruter des travailleurs à l'étranger, que s'ils ont au préalable reçu de l'autorité compétente une autorisation à cette fin et s'ils observent les conditions fixées par la législation en vigueur.

Or, seuls les articles 10 et 13 de l'arrêté ministériel du 23 avril 1955 pris en exécution de l'arrêté royal du 10 avril 1954 relatif à l'exploitation des bureaux de placement payants font actuellement allusion au placement de travailleurs étrangers en Belgique et au placement de travailleurs belges à l'étranger. Ils ne prévoient aucune autorisation spéciale pour les bureaux qui se livrent à cette activité particulière.

Il s'ensuit que la législation en vigueur devra être complétée sur ce point, mais le Roi puise d'ores et déjà les pouvoirs nécessaires à cette fin dans l'arrêté-loi du 28 décembre 1944, modifié par la loi du 14 juillet 1951. Un arrêté royal pourra dès lors suffire.

De memorie van toelichting bij het ontwerp legt er enerzijds de nadruk op dat het verdrag waarvoor de goedkeuring der Kamers wordt gevraagd, vanwege elke medeondertekenende Staat een keuze vergt en verzoekt anderzijds de Kamers die keuze te doen op het tijdstip dat zij goedkeuring hechten aan deel II van het verdrag.

Omtrent deze keuze is in het enige artikel van het ontwerp echter geen sprake , zodat er geen overeenstemming is tussen de memorie van toelichting en het artikel van het ontwerp. Om in dit gemis te voorzien, vulle men het enige artikel aan met een lid dat luidt als volgt:

"De akte van bekrachtiging zal, overeenkomstig artikel 2, 1, van het verdrag aangeven dat België de bepalingen aanvaardt van deel II van het verdrag houdende voorzieningen voor de geleidelijke afschaffing van de bureaus voor arbeidsbemiddeling, welke voor hun bemiddeling betaling vragen en gedreven worden met winstoogmerk, alsmede voor de regeling van andere bureaus voor arbeidsbemiddeling".

\+

\+ \+

Artikel 5, 2, d, van het verdrag bepaalt dat elk bureau voor arbeidsbemiddeling dat voor zijn bemiddeling betaling vraagt en gedreven wordt met winstoogmerk waarvoor, krachtens dit artikel, een uitzondering op artikel 3 is gemaakt "in het buitenland slechts arbeiders plaatsen of werven mag indien toestemming hiertoe verleend is door de bevoegde autoriteit en onder voorwaarden vastgesteld bij de van kracht zijnde wettelijke maatregelen".

.../...

Artikel 6, c, van het verdrag bevat een soortgelijke bepaling ten aanzien van de bureaus voor arbeidsbemiddeling die voor hun bemiddeling betaling vragen, doch niet met winstoogmerk worden gedreven.

Wellicht behoren beide teksten zo te worden opgevat, dat bureaus voor arbeidsbemiddeling welke voor hun bemiddeling betaling vragen, onverschillig of zij al dan niet met winstoogmerk worden gedreven, alleen dan arbeiders in het buitenland mogen plaatsen of werven, indien zij daartoe van de bevoegde autoriteit vooraf toestemming hebben gekregen en de voorwaarden in acht nemen welke vastgesteld zijn bij de van kracht zijnde wettelijke maatregelen.

Van plaatsing van buitenlandse arbeiders in België en van Belgische arbeiders in het buitenland, is thans alleen sprake in de artikelen 10 en 13 van het ministerieel besluit van 23 april 1955, genomen ter uitvoering van het koninklijk besluit van 10 april 1954 betreffende de exploitatie van de bureaus voor arbeidsbemiddeling tegen betaling. Voor bureaus met zodanige activiteit eisen deze artikelen geen bijzondere toestemming.

De geldende wetgeving zal bijgevolg in dit opzicht moeten worden aangevuld, maar de bevoegdheid daartoe ontleent de Koning nu al aan de besluitwet van 28 december 1944, gewijzigd bij de wet van 14 juli 1951. Een koninklijk besluit zal dan ook voldoende zijn.

a chambre était composée de		De kamer was samengesteld uit	
essieurs : F. LEPAGE,		conseiller d'Etat,	président
e Heren :		raadsheer van State,	voorzitter
	J. COYETTE,	conseillers d'Etat,	
	G. VAN BUNNEN,	raadsheren van State,	
	L. FREDERICQ,	assesseurs de la section de législation,	
	J. LIMPENS,	bijzitters van de afdeling wetgeving,	
	J. CYPRES,	greffier adjoint,	greffier.
		adjunct-griffier,	griffier.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de M. LEPAGE. Le rapport a été présenté par M. DUCHATELET, substitut.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. LEPAGE. Het verslag werd uitgebracht door de H. DUCHATELET, substituut.

LE GREFFIER - DE GRIFFIER,

(s.) J. CYPRES.

LE PRESIDENT - DE VOORZITTER,

(s.) F. LEPAGE.